

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **LEI LEI CZ spol. s r.o.**, IČ: 276 27 497, se sídlem v Praze 5, Na Provaznici 2063/3, zast. **Mgr. Petrem Václavkem**, advokátem v Praze 1, Opletalova 1417/25, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, Opava, Kolářská 451/13, o přezkum rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 8.12.2011 č. j. 2011/78729-421, t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 8.12.2011 č.j. 2011/78729-421 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 8.760,- Kč na náhradě nákladů řízení do rukou jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 8.12.2011 č. j. 2011/78729-421 (dále též „*MPSV*“ a „*rozhodnutí MPSV*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání ve správním řízení a zároveň potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem ze dne 6.9.2011 č. j. CVA-2011/236890-13 (dále též „*úřad práce*“ a „*rozhodnutí úřadu práce*“). Rozhodnutím úřadu práce, jehož zrušení žalobce rovněž navrhuje, mu byla uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč za spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále „*zákon o zaměstnanosti*“), kterého se žalobce dopustil tím, že ve své provozovně v bistru v obchodním centru Chomutovka v Chomutově umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti dvěma fyzickým osobám (pí P. C. a p. L. Z.), které pro něho pracovaly dne 7.7.2011 bez povolení k zaměstnání jako kuchař a prodavačka.

Procesním nástupcem Ministerstva práce a sociálních věcí, které ve věci rozhodovalo jako správní orgán druhého stupně, se stal ode dne 1.1.2012 v důsledku kompetenčních změn učiněných zákonem č. 367/2011 Sb., kterým byl novelizován – mimo jiné – zákon

o zaměstnanosti, Státní úřad inspekce práce, na který ze zákona přešla působnost MPSV v kontrolní a rozhodovací působnosti na úseku zaměstnanosti, a proto procesní postavení žalovaného účastníka řízení splňuje podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“), Státní úřad inspekce práce namísto žalobcem označeného Ministerstva práce a sociálních věcí.

Žalobce má za to, že napadená rozhodnutí zasahují nepřiměřeným způsobem do jeho práv a oprávněných zájmů. Konkrétně namítá, že správní orgán prvního stupně nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav. Při rozhodování totiž vycházel pouze z protokolu o výsledku kontroly provedené dne 7.7.2011 (protokolu vyhotoveného pod sp.zn. 426-11-CV dne 12.7.2011). Úřad práce již dále nepovažoval za nutné zjišťovat skutkový stav dalším dodatečným dokazováním, ačkoli podle žalobce z protokolu nelze žádným způsobem dovodit, z jakých skutečností správní orgán dospěl k závěru, že přítomné osoby vykonávaly pro žalobce práci ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Z protokolu nelze zjistit, z čeho správní orgán dovodil, že přítomní cizinci pro žalobce skutečně odváděli práci, a to za úplatu. Žalobce dále uvádí, že ani ze zprávy „o přijatých nápravných opatřeních“, kterou žalobce podal dne 25.7.2011, nelze dovozovat, že cizinci pro něho pracovali v době kontroly. Navíc oba cizinci, kteří jsou rodiči jednatele společnosti (žalobce), pouze vypomáhali synovi bez nároku na odměnu, a nejednalo se tak o pracovní činnost, jak definuje zákoník práce. Úřad práce ani MPSV se vůbec nezabývaly skutečností, že v případě cizinců, kteří měli vykonávat nelegální práci pro žalobce, se jednalo o rodiče jednatele společnosti, tedy nejbližší příbuzné. Konečně žalobce namítá, že výkon pracovní činnosti cizinců nelze dovodit ani z tiskopisů „Osoba zdržující se na pracovišti kontrolované činnosti a výkon pracovní činnosti“, které podepsali. Zdůrazňuje, že cizinci neumějí dobře česky, neorientují se v česky psaném textu a nikdo je před podpisem listiny nepoučil v jim srozumitelném jazyce o obsahu listiny. Napadená rozhodnutí vycházejí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a proto jsou nepřezkoumatelná.

V této souvislosti žalobce upozorňuje, že rozhodnutí o správním deliktu je tzv. trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou presumpce neviny a neprokázaly vinu obviněného plně a nepochybně. Pouze na základě kontrolního protokolu nelze totiž mít za jednoznačně prokázané v souladu se zásadou materiální pravdy, že žalobce uvedeným cizincům umožnil výkon nelegální práce. Jelikož správní orgány vycházely z tohoto jediného důkazu, jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná.

Žalobce rovněž namítá, že uložená pokuta ve výši 80.000,- Kč je zcela nepřiměřená poměrům žalobce a okolnostem případu. Žalobce již v odvolacím řízení doložil žalovanému, že jeho finanční situace je nedobrá a že povinnost uhradit pokutu v této výši by mohla ohrozit jeho podnikatelskou aktivitu. Sankci tedy považuje za likvidační a zjevně nepřiměřenou okolnostem případu a svým poměrům.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel důvodnost žaloby a naopak uvedl, že správní rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem. Navrhuje proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K žalobní námitce nesprávně zjištěného skutkového stavu uvádí, že z provedené kontroly jasně vyplynulo, že oba cizinci dne 7.7.2011 pracovali na pracovišti žalobce jako zaměstnavatele a s ohledem na charakter prováděné práce ji museli vykonávat na základě pokynů zaměstnavatele, jeho jménem a na jeho náklady, a to v pracovní době. Nebyla-li cizincům za práci vyplácena mzda, dopustil se pak žalobce správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění

pozdějších předpisů. Námitku, že cizinci pracovali pro svého syna, žalovaný odmítá s tím, že práce byla vykonávána pro žalobce, který je právnickou osobou, nikoli pro jednatele společnosti, tj. syna cizinců. Pokud jde o nedostatečné dokazování, žalovaný upozorňuje, že žalobce v průběhu správního řízení a v obou jeho stupních takovou námitku nikdy nevzněl. Nevyužil možnosti podat námitky proti protokolu o kontrole, protokol nezpochybňoval ani jako podklad pro vydání rozhodnutí a nenavrhoval provedení dalších důkazů. Za této situace žalovaný uvedl, jakým způsobem byl správní delikt prokázán a že provádění dalších důkazů nepovažoval za potřebné, neboť by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení.

Námitku, že žádný z cizinců nehovoří dobře česky a nerozumí psanému textu, žalovaný odmítá a poukazuje na to, že v průběhu kontroly nikdo tuto námitku nevzněl a nepožadoval tlumočníka. Kontrolní orgán proto nebyl povinen postupovat podle ust. § 16 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný též upozorňuje na ust. § 31 odst. 8 věty první zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, upravující povinnost podnikatele zajistit v provozovně v provozní době přítomnost osoby znalé českého nebo slovenského jazyka.

Pokud jde o nepřiměřenost uložené sankce, poukazuje žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž jsou podrobně uvedeny všechny skutečnosti, k nimž bylo při stanovení výše sankce přihlédnuto. Zhodnotil též doklady o hospodářské situaci žalobce a dospěl k závěru, že výše pokuty není likvidační. Uvedl, že postih za spáchaný správní delikt musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, musí zahrnovat i represivní složku. Preventivní funkci postihu je pak třeba vidět i v odrazení dalších subjektů od stejného nezákonného chování, nejen delikventa samotného. V této souvislosti žalovaný poukazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2006 č. j. 1 Afs 50/2005-97.

Rozhodnutím MPSV bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí úřadu práce. MPSV ze zjištěných skutečností v prvostupňovém řízení považovalo za nesporné, že žalobce umožnil dne 7.7.2011 ve své provozovně dvěma cizincům, aby pro něho konali práci kuchaře a prodavačky, přičemž neměli platné povolení k zaměstnání. Žalobce tak umožnil těmto cizincům výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti. Zákon o zaměstnanosti nijak nevyjímá z povinnosti pracovat pouze s platným povolením k zaměstnání cizince v příbuzenském vztahu k zaměstnavateli, resp. jednatele zaměstnavatele, který je právnickou osobou. MPSV (jako odvolací správní orgán) odmítlo námitku, že se nejednalo o výkon práce ve smyslu zákoníku práce. Vycházelo z tiskopisu „Osoba zdržující se na pracovišti kontrolované osoby a výkon pracovní činnosti“, v němž oba cizinci uvedli a svými podpisy potvrdili, že pracují pro žalobce. Pro posouzení práce jako nelegální ve smyslu zákona o zaměstnanosti není rozhodný rozsah výkonu práce. Za nelegální je tedy třeba považovat byť i jediný výkon práce pro zaměstnavatele bez povolení k zaměstnání, je-li vyžadováno. K výši uložené pokuty MPSV v napadeném rozhodnutí uvedlo, že podle § 140 odst. 4 písm. e) zákona o zaměstnanosti může správní orgán za předmětný přestupek uložit pokutu až do výše 5.000.000,- Kč. Kritéria pro stanovení výše pokuty jsou demonstrativně uvedena v § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, podle něhož se třeba vždy posoudit závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Co se týče individuálního posouzení závažnosti deliktu, úmysl prokázán nebyl, takže v posuzovaném případě šlo o delikt spáchaný z nedbalosti. Závažnost následků deliktu byla hodnocena s přihlédnutím ke skutečnosti, že v tomto případě byla nelegální práce umožněna pouze dvěma osobám, a to v jednom dni. MPSV též přihlédlo k tomu, že se jedná o první delikt, jehož spáchání bylo u žalobce zjištěno. Podle odůvodnění rozhodnutí MPSV je pokuta ve výši 80.000 Kč sankcí přiměřenou, v dané

věci postačující, která plní jak funkci preventivní, tak funkci represivní. K tvrzenému likvidačnímu charakteru uložené pokuty MPSV v cit. rozhodnutí připomnělo, že pokud žalobce hospodaří s uváděnou ztrátou a je i nadále schopen svou podnikatelskou činnost, pak uložená sankce pro něj nemůže být likvidační. Každá ukládaná sankce v sobě musí obsahovat i přiměřený zásah do majetkové sféry delikventa, aby ho napříště motivovala k řádnému chování.

V replice žalobce uvedl, že trvá na uplatněných námitkách s tím, že z podaného vyjádření je evidentní nezákonný zásah správních orgánů v řízení. Poukazuje na fakt, že jmenovaní cizinci pouze vypomáhali svému synovi. Neorzumí tomu, proč by rodiče nemohli pomoci svému synovi i přesto, že je jednatelem společnosti. Občanská výpomoc je podle žalobce možná v jakémkoli postavení. Znovu poukázal na nevěrohodnost protokolu o kontrole, zejména z důvodu jazykové bariéry. Uvedl, že cizinci přítomní v provozovně žalobce nejsou účastníky správního řízení, proto nemohli požadovat přítomnost tlumočníka, resp. neměli na ni nárok. Jeho přítomnost měl zajistit správní orgán, neboť mu mělo být zřejmé, že je to nezbytné v případě, že kontroluje cizince neznalé práva a českého jazyka. Skutkový stav nebyl podle žalobce řádně zjištěn, neboť zjištění zachycená v protokole o průběhu kontroly nezachycují spolehlivě zjištěný stav. Správní orgán je povinen podle žalobce opatřit dostatečné důkazy k prokázání skutečného stavu věcí i bez součinnosti účastníka řízení.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti důležité pro posouzení věci:

V provozovně žalobce v obchodním centru Chomutovka úřad práce provedl dne 7.7.2011 kontrolu, jíž byl podle *záznamu o provedené kontrole na místě* sp.zn. 426-11-CV přítomen jednatel žalobce pan L. Z. (jeho podpis na záznamu chybí). V záznamu je uvedena poznámka „tlumočník z Prahy“ včetně uvedení jeho jména a telefonního čísla. Dále byly v provozovně přítomni další dva cizinci, s nimiž byly vyplněny tiskopisy „Osoba zdržující se na pracovišti kontrolované osoby a výkon pracovní činnosti“. Jednalo se o C. P. a L. Z., kteří jsou rovněž statutárními zástupci (jednatelem) jako popis vykonávané činnosti je uvedeno „prodává, bistro OC Chomutovka“, resp. „vaří, bistro OC Chomutovka“. Ti v protokole uvedli, že pracují pro žalobce; další kolonky tiskopisů vyplněny nejsou, v závěrečné části jsou dokumenty datovány (7.7.2011) a podepsány. Ve správním spise je dále obsažen Protokol o výsledku kontroly dodržování pracovněprávních předpisů ze dne 12.7.2011 sp.zn. 426-11-CV, č.j. 1373/11/CV, v němž jsou shrnuty výsledky provedené kontroly, tedy že dne 7.7.2011 byli v provozovně žalobce zjištěni dva cizinci, kteří vykonávali práci kuchaře a prodavačky bez platného povolení k zaměstnání. Žalobce tak porušil § 89 zákona o zaměstnanosti. Žalobce svým podpisem potvrdil, že byl dne 13.7.2011 s protokolem seznámen.

Dopisem ze dne 25.7.2011 žalobce informoval úřad práce o přijatých nápravných opatřeních. Uvedl, že oba cizinci, aby nevznikly pochybnosti ohledně jejich činnosti, již podnikli kroky k vyřízení si povolení k zaměstnání a požádali o vydání superlegalizovaných dokumentů v zemi původu.

Dne 4.8.2011 úřad práce zahájil z moci úřední správní řízení se žalobcem ve věci spáchání předmětného správního deliktu. V řízení žalobce sdělil, že oba cizinci si již požádali o povolení k zaměstnání, avšak jedná se o rodiče jednatele žalobce, kterému v bistro pouze vypomáhali; nemohlo se tak jednat o výkon práce ve smyslu zákoníku práce. Prvostupňovým

rozhodnutím úřadu práce pak byla žalobci za spáchání správního deliktu uložena pokuta ve výši 80.000 Kč.

Ve správním spise jsou dále založeny dokumenty úřadu práce, z nichž se podává, že jeden z cizinců již v minulosti měl vydané povolení k zaměstnání pro činnost „uklízeči a pomocníci v ubytovacích a vzdělávacích zařízeních“, a to právě u žalobce. Dále pak jsou založeny žádosti o povolení k zaměstnání obou cizinců, jakožto společníků právnické osoby ze dne 21.12.2010, a to na pozici „pomocník v restauraci“ pro žalobce (místo výkonu práce je uvedeno obchodní centrum Chomutovka) na období 10.2.2011 – 9.8.2011. Obě žádosti však cizinci vzali dne 7.1.2011 zpět a řízení o nich byla tedy zastavena.

Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání, ačkoli jeho nařízení žalobce žádal; shledal totiž, že ve věci jsou dány důvody pro rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. Napadená rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Při rozhodování vyšel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.); dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce v podstatě svou argumentaci soustředil k otázce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jakož i proto, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a vyžaduje zásadní doplnění. Namítal, že protokol o kontrole jako jediný důkaz ve správním řízení neposkytuje dostatečný podklad pro závěr, že cizinci vykonávali pro žalobce práci ve smyslu zákoníku práce. Žalovaný opouje tím, že jakýkoli, byť jednorázový výkon práce bez povolení k zaměstnávání naplňuje skutkovou podstatu daného správního deliktu.

Soud se při posuzování žalobních námitek v první řadě zabýval otázkou nezbytných skutkových zjištění v obecnější rovině. Správní orgány rozhodovaly ve správním řízení o uložení sankce (pokuty) za správní delikt, který je trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní řízení je ovládáno zásadou materiální pravdy, podle níž musí správní orgán vycházet ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. § 3 správního řádu). Tomu odpovídá zásada vyšetřovací (vyhledávací), podle níž za objasnění skutkového stavu je odpovědný správní orgán. Nejvyšší správní soud v této souvislosti v rozsudku ze dne 27.4.2012 č. j. 4 Ads 177/2011-120 (dostupném na www.nssoud.cz) uvedl: „*Vyšetřovací zásada velí správnímu orgánu činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení. Je-li skutkový stav nejasný nebo mezerovitý, musí se správní orgán postarat o odstranění nejasností a mezer dokazováním.*“ Zásada vyšetřovací a materiální pravdy tak klade plnou odpovědnost za řádně zjištěný skutkový stav na stranu správních orgánů. Argument, že žalobce v řízení doplnění skutkového stavu nepožadoval, proto neobstojí z pohledu citovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu, který zároveň dodal, že *to ale s sebou nese povinnost správního orgánu neupínat se jen k tvrzením účastníka řízení, která nemusejí být pravdivá, a nezřící se vlastní důkazní aktivity v případě, že účastník řízení nemá vlastní návrhy na dokazování.* Nemůže obstát ani s odkazem na hospodárnost řízení, neboť právě ta správnímu orgánu ukládá, aby shromáždil a provedl právě tolik důkazů, že jimi bude zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady (§ 3 a § 6 odst. 2 správního řádu).

Pokud jde o rozsah dokazování a tedy i zjišťování skutečností v řízení, ten je v případě spáchání správních deliktů určen jednotlivými znaky skutkové podstaty daného správního

deliktu. V posuzovaném případě tedy bylo třeba prokázat, že žalobce umožnil cizincům výkon nelegální práce (§ 140 odst. 1 písm. c/ zákona o zaměstnanosti), přičemž o nelegální práci se jedná, pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci bez povolení k zaměstnání.

Ze záznamu o provedené kontrole sp.zn. 426-11-CV a protokolu o výsledku kontroly z 12.7.2011, sp.zn. 426-11-CV, č. j. 1373/11/CV je zřejmé, že bylo dostatečně zjištěno, že se jednalo o cizince a žalobce jim umožnil výkon práce. Nelze však již dovodit, zda se jednalo o práci nelegální ve smyslu shora naznačené definice. Neúplným se proto optikou judikatury Nejvyššího správního soudu (kromě již cit. rozsudku viz též rozsudek ze dne 30.12.2010 č.j. 4 Ads 44/2010-132, rovněž dostupný na www.nssoud.cz, a jeho zdůvodnění rozsahu nezbytného vypořádání se s argumentací účastníka) stal rozsah zjištění skutkového stavu věci, v jakém se s ním vypořádaly správní orgány. Jde v podstatě o zásadní námitku žalobců, že v podstatě jediným relevantním důkazem je protokol o kontrole, z něhož však nelze dovodit, že cizinci vykonávali práci ve smyslu zákoníku práce. Správní rozhodnutí úřadu práce i MPSV pak v podstatě neobsahují k této otázce argumentaci a vycházejí z toho, že správním deliktem je být jediný „výkon práce“; definicí „práce“ se nezabývají. Podle vyřčeného právního názoru Nejvyššího správního soudu *nelze souhlasit s tím, aby pokuta za správní delikt, jenž je trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikovaná pod č. 209/1992 Sb.) byla uložena na základě jednoho jediného podkladu, který byl vyhotoven jiným správním orgánem ještě před zahájením řízení o správním deliktu. Takový postup nelze hodnotit za souladný se zásadou materiální pravdy, podle níž musí správní orgán vycházet ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.4.2012 č. j. 4 Ads 177/2011-120).

Zároveň nelze ani pominout právní závěr Nejvyššího správního soudu, že *k posouzení práce cizincem jako nelegální práce ve smyslu zákona o zaměstnanosti je třeba, aby tuto práci vykonával cizinec soustavně, podle pokynů a za mzdu, plat nebo odměnu, a že cílem zákona o zaměstnanosti totiž není potírat jakoukoli práci cizinců, ale jen takovou, kterou cizinci vykonávají v rozporu s povolením k zaměstnání (například jiný druh práce) nebo bez povolení k zaměstnání, tedy práci, která je obdobná závislé práci ve smyslu zákoníku práce* (rozsudek ze dne 27.4.2012 č. j. 4 Ads 177/2011-120).

Právní řád objektivně nemůže kazuisticky postihnout všechny typy lidského jednání. Nechce-li je však vyloučit ze svobodného života, umožňuje jejich existenci v soukromoprávních vztazích zakotvením tzv. inomínátních smluv a jejich uzavření omezuje podmínkou, že nesmějí odporovat obsahu nebo účelu občanského zákoníku (viz § 51 občanského zákoníku ve znění platném a účinném do 31.12.2013). Inomínátní smlouvou mohla, resp. může být založena rovněž výpomoc mezi lidmi, která spočívá mimo jiné i v provedení nějaké, nejspíše drobné, práce pro druhého, a to jak podle právní úpravy účinné před 1.1.2012, tak i podle té, která je v účinnosti počínajíc tímto dnem. Je nutné odlišit to, co je jednáním, které opravdu obchází zákon a je výdělečnou prací parazitující na společnosti (viz důvodovou zprávu k návrhu zákona, který byl poté přijat pod č. 367/2011 Sb.), a co naproti tomu jednáním spočívajícím v nezištné pomoci jednoho druhému.

Z uvedených důvodů soud rozhodl – bez jednání – podle navrženého žalobního petitu tak, že rozhodnutí MPSV jako odvolacího správního orgánu zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů, nedostatečné opoře ve správních spisech a zároveň nedostatečném zjištění skutkového stavu, který vyžaduje doplnění (§ 76 odst.1 písm. a/ a c/ s.ř.s.). Současně rozhodl podle ust. § 78 odst.4 s.ř.s. o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst.5

s.ř.s.). Neshledal přitom nutným zrušit ve smyslu ust. § 78 odst.3 s.ř.s. zároveň i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (rozhodnutí úřadu práce), které předcházelo zrušenému rozhodnutí odvolacího správního orgánu, i když je žaloba žádala. Další postup při doplňování dokazování a na jakém stupni správního řízení proto ponechává na žalovaném.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst.1 s.ř.s., podle kterého má žalobce, která byl ve sporu úspěšný, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti neúspěšnému žalovanému. Výše těchto nákladů představuje zaplacený soudní poplatek v částce 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby včetně tzv. paušální náhrady (vyhláška č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), celkem tedy částku 8.760,- Kč; nepřihlédl však k úkonu spočívajícímu ve fakultativním předložení repliky, která zopakovala žalobní námitky v návaznosti na vyjádření žalovaného. Vzhledem k tomu, že zástupce (advokát) žalobce, resp. právnická osoba, jejímž je zástupce společníkem, je plátcem daně z přidané hodnoty, byla navýšena odměna o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s.ř.s.; čl. IV bod 1. zákona č. 500/2012 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. února 2014

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu